

DSO - Concertagenda najaar 2002**Vicenzo Bellini - Opera La sonnambula**

Concertante uitvoering door Die Delftsche Sanghers, Voorns Dameskoor en Briels Mannenkoor o.l.v. Lukas Groen, begeleid door het DSO.

Djoke Winkler Prins - sopraan (Amina)

José Scholte - alt (Teresa)

Alice van de Geest - sopraan (Lisa)

Bart de Kegel - tenor (Elvino)

Thomas Oliemans - bariton (Rodolfo)

Do 7 november 2002, 20.15

Maria van Jessekerk, Burgwal, Delft

Toegang €10,00. Voorverkoop via koor- en orkestleden.

César Franck - Le chasseur maudit**Edouard Lalo - Concert voor cello en orkest****Georges Bizet - Suites Arlésiennes 1 & 2**

Winterconcert DSO *) o.l.v. Carl Brainich.

Za 18 januari 2003, 20.15

Zo 19 januari 2003, 15.00

Toegang €10,00 (65+/18- €8,00).

Voorverkoop via email kaartverkoop@hetdso.nl, telefoon 015-2146758, of VVV-Delft.

*) Eigen DSO-concerten zijn vrij toegankelijk voor donateurs.

Adressen Delfts Symphonie Orkest

Internet: <http://www.hetdso.nl>

E-mail: bestuur@hetdso.nl

Telefoon: 071-5894371

La Sonnambula

Acte 1 - scène 1. Een watermolen, een herberg, de kerk, wat losstaande huizen en schuren. Tussen de langzaam optrekkende ochtendnevels is in de verte een kasteel waarneembaar vanuit dit pittoreske boerendorpje in de Zwitserse alpen. Een eenzame boer Alessio is verliefd op de herbergierster Lisa. Zij wijst zijn avances af - ziet veel meer in de aantrekkelijke jonge herenboer Elvino. Maar deze op zijn beurt is smoorverliefd op Amina, een arm weeskind, geadopteerd door de menslievende molenaarster Teresa.

Het dorp is in feeststemming. De dag van de verloving van Amina en Elvino is angebroken, en de dorpingen verzamelen zich bij Teresa's molen om hulde te brengen aan Amina. Amina komt naar buiten, ze dankt haar dorpsgenoten en ze bedankt haar pleegmoeder voor al de zorg die zij aan haar heeft besteed. De notaris voegt zich bij het gezelschap, en even later bruidegom Elvino. Het huwelijkscontract wordt opgesteld. Elvino schenkt zijn bruid al zijn bezittingen en schuift de ring aan haar hand. Zij kan hem alleen haar hart schenken.

De plechtigheid wordt onderbroken door hoefgetrappel en zweepgeknal.

Een vreemdeling arriveert en vraagt hoe ver het nog is naar het kasteel. Als hij hoort dat dit voor de avond niet meer te bereiken is, besluit hij in Lisa's herberg de nacht door te brengen. Hij schijnt zeer ontroerd te zijn het dorp terug te zien. En hij is zeer te spreken over het aardige bruidje en complimenteert haar uitvoerig, hiermee de jaloezie van Elvino opwekkend. Men vertelt de vreemdeling dat de oude slotheer vier jaar tevoren gestorven is, maar dat diens zoon al lang geleden naar het buitenland vertrokken is. Daar komt hij juist bericht over brengen: de erfgenaam is nog in leven, en zal mettertijd terugkeren. Natuurlijk is hij het zelf, incognito op weg naar zijn kasteel.

Het is avond geworden en de zon is ondergegaan. Hoogste tijd voor de dorpelingen om naar huis te gaan, want het uur nadert waarop het spook zich kan vertonen. Zij vertellen de vreemdeling over die geestverschijning, die als een witte schim op verschillende plaatsen van het dorp gesignaleerd is, maar hij hecht er niet veel geloof aan. Lisa leidt hem de herberg binnen, en Amina en Elvino hebben hun eerste ruzie over hem. Elvino is jaloers op alles, zelfs op het windje dat haar wangen streelt, het beekje dat haar weerspiegelt, de zon die haar koestert. Dit loopt onvermijdelijk uit op een liefdesduet.

Acte 1 - scène 2. Graaf Rudolfo overpeinst op zijn kamer dat hij er geen spijt van heeft hierheen gekomen te zijn: jeugdherinneringen, prettige mensen, een charmante herbergierster die komt vragen of er nog iets van zijn dienst is. Zij heeft begrepen dat hij de graaf zelf is, wat nu door het hele dorp bekend is. De graaf begint haar op onschuldige doch aangename wijze het hof te maken, maar wordt verstoord door getik op het raam, dat langzaam opengaat. Lisa heeft de tegenwoordigheid van geest vlug een kabinet binnen te gaan, maar verliest haar zakdoekje op de vlucht. Het raam gaat open en het spook verschijnt - het is Amina die een slaapwandelaarster blijkt te zijn. De emoties van de dag hebben haar aan het dromen, en daardoor aan het slaapwandelen gebracht. De graaf begrijpt de situatie onmiddellijk, en als Amina hem voor Elvino houdt en hem wil kussen, besluit hij zich op discrete wijze te verwijderen.

Terwijl hij het raam sluit, sluipt Lisa haar kabinet uit om, niet zonder eigenbelang, de dorpelingen te alarmeren. Deze komen juist in drommen aanzetten om de teruggekeerde kasteelheer te huldigen. Terwijl ze de trap opklimmen ontsnapt de graaf via venster en balkon, Amina alleen op het bed achterlatend. Daar wordt zij gevonden door de hevig ontstelde en verontwaardigde Elvino, Lisa en Teresa. Het rumoer wekt Amina, zij weet niet waar zij zich bevindt en kan geen uitleg vinden. Niemand van de aanwezigen heeft ooit van slaapwandelen gehoord, en er worden dan ook de kwaadste conclusies getrokken. Tevergeefs betuigt Amina haar onschuld, maar alleen Teresa blijft hierin geloven. Zij heeft Lisa's zakdoekje gevonden en

opgeraapt. Elvino verbreekt zijn verloving, en Amina volgt Teresa het vertrek uit, met schande overladen.

Acte 2 - scène 1. De dorpelingen zijn door het bos op weg naar het kasteel om van de graaf zelf te vernemen wat er nu eigenlijk precies gebeurd is. Zij kunnen toch niet goed geloven in de ontrouw van hun geliefde Amina. Zij worden gevolgd door Amina en Teresa, en dezen op hun beurt door Elvino. Vergeefs poogt Amina hem wederom haar onschuld te betuigen. Elvino wil er niets van weten. Zelfs als de dorpelingen opgetogen van het kasteel terugkomen met de boodschap dat de graaf bezworen heeft dat Amina onschuldig is, trekt Elvino haar de ring van haar vinger, hoewel hij er aan toevoegt dat hij haar toch niet zo kan haten als hij feitelijk zou moeten.

Acte 2 - scène 2. Lisa lijkt geslaagd in haar opzet. Zij heeft Elvino ertoe weten te bewegen met haar te trouwen in plaats van met Amina. Als ze zich naar de kerk begeven treedt graaf Rodolfo tussenbeide, die Elvino - en de inmiddels erbij gekomen dorpelingen - aan het verstand probeert te brengen dat Amina aan slaapwandelen leidt. Elvino vindt dit maar praatjes en onzin, en de anderen sluiten zich bij zijn oordeel aan. Teresa komt de molen uit en verzoekt hun wat stiller te zijn, want Amina, nog doodmoe van de gebeurtenissen, is in slaap gevallen. Ze is ontzet als ze hoort dat Elvino met Lisa wil trouwen, en ze toont nu het zakdoekje dat ze in de slaapkamer van de graaf had gevonden. Ook deze geliefde van Elvino schijnt niet veilig voor de graaf geweest te zijn. Elvino roept hem ter verantwoording, maar Rodolfo blijft alleen bij zijn verzekering dat Amina onschuldig is.

Hoe komt Elvino aan het bewijs van Amina's onschuld? Dat levert zij zelf. Alweer zijn de emoties zo groot geweest, dat Amina aan het slaapwandelen geslagen is, nu op klaarlichte dag. Ze klimt uit haar zolderraam en maakt een levensgevaarlijke tocht via het dak langs de schepraderen van de molen, terwijl iedereen haar

verschrikt gadeslaat. Al slaapwandelen weeklaagt ze hoe verdrietig zij is dat Elvino weigert in haar onschuld te geloven en hun liefde nu voorbij is. Elvino schuift de ring weer om haar vinger. Amina ontwaakt en, ervan verzekerd dat zij niet meer droomt, besluit verheugd hoe onvoorstelbaar blij zij is.

Vicenzo Bellini (1801 - 1835)

Bellini werd geboren in 1801 in Catania op Sicilië. Hij stamde uit een muzikantenfamilie, en was al jong voorbestemd ook musicus te worden. Na zijn studententijd aan het conservatorium in Napels debuteerde hij in 1825 als operacomponist met de opera *Adelson e Salvini*. Dit werk oogstte voldoende succes om hem van nieuwe bestellingen te voorzien. Meer opera's volgden, waaronder zijn beide meesterwerken uit 1831 *La Sonnambula* en *Norma*, die hem grote faam bezorgden in Europa. *La Sonnambula* werd voor het eerst uitgevoerd in het Teatro Carcano in Milaan, en snel daarna in de belangrijkste operatheaters in Europa. Het werd de geliefde opera van alle grote prima-donna's, zoals Maria Callas. De opera dateert uit de vroege romantiek. Het *gevoel* was het allerbelangrijkste. Bellini brengt dit over met lange melangelische melodieën, zoals in de tenor-aria's *Prendi l'anel ti dono* en *Tutti o sciolto* en in het beroemde *Ah, non credea mirarti*, de belangrijkste slaapwandelscène.

In 1833 vestigde Bellini zich in Parijs om er voor het Théâtre Italien te werken. Kort daarop in 1835 bezweek hij aan een ernstige leverziekte. Naar wat hij nog te bieden had valt selchts te gissen!

De DSO-Nieuwsbrief is een op onregelmatige basis verschijnende uitgave, gericht aan donateurs, leden, oud-leden en geïnteresseerden in het DSO. Deze Nieuwsbrief werd samengesteld door Martijn van der Most.

